

מיקרופונים וברמקולים, והחוק הוא חוק. שוטרים גברתנים לקחו אותו איתם, הרחיקו אותו מהשטח, ושיחררו אותו בערבות של 500 דולאר.

הנאצים צעדו בשלוש, בצורה מאורגנת. הם החזיקו את הכרזות בידים והשמיעו קריאות קצובות. אף אחד לא ניסה להפריע להם, ולא השמיע קריאות נגד.

מסביבם צעדו שוטרים, בקצב זהה, גם הם בשלוש. כך נוצר מצעד המורכב משלושה חלקים: שלוש שוטרים חמושי אקדחים (היו גם כאלה שהיו חמושים בשני אקדחים כלי-אחד), שלוש של נאצים, ומאחוריהם שוב שוטרים. בשטח היו פוורים שוטרים אחרים, ביניהם גם בלבוש אזרחי, חמושים ומצוידים במכשירי קשר קטנים, מהסוג ה-מזוי גם בישראל.

בין המפגינים בלטה הנאצית הבלונדית, אריקה הימלר, כשהיא נושאת בזרועותיה תינוק, בשטח בלטה גם הרבה רוכבי אופנועים, שהרכיבו כרזות נאציות על ה-חלק הקדמי של האופנוע. אלה בלטה ב-מעיליה העור השחורים שלהם, במכשירי-הצינור השחורים ובנעלי העור השחורות, דמויות מגפיים.

כל זה נראה די מפחיד, על רקע הליחוי המשטרתי וחוסר כל תגובה אזרחית נגדית. על הרקע הזה בלטה העתונאים הרבים ונחילי סתם-צלמים וצלמי הטלביזיה. זה מסביר את העובדה, ששלוש שעות לאחר המיצע, כבר הופיעו עתונאי-הערב המקומיים כשהם גדושים בתמונות, וכשהכותרות ה-ראשיות בהם מספרות על ההפגנה הנאצית.

★ ★ ★
האם אני קומוניסט?

קפצתי שוב לתוך השורות. באותו הרגע לא ידעתי בדיוק מה קורה איתי, בכל אופן משכתי כרות צלב-קריס מידיו של נאצי וקרעתי אותה. הוא התנגד, ואז היכתי אותו.

הכל קרה כהרף-עין. הכיתי ומיד הוכיתי. בעטו בי מהצדדים והחזרתי בעיטות.

להרוג את המלוכלך הזה! "לבן גטור" מסס "בושי" "קומוניסט" "אדום" "שחור" "זה לקח שניות ספורות, כשהכל קוראים נגדי ולעברי.

גם אני צעקתי, בהיסטריה נידמה לי: "רוצחים!" "נאצים!" אושוויץ!"

המעיל הקיצי האפור-כהה שלי נקרע. השעון נשמש מידי, ואז אחזו בי כשמונה שוטרים, וגררו אותי לניידת.

שום קריאת הוזהות עימי לא נשמעה מקרב קהל הסקרנים. הם היו ספק בהלם, ספק באדישות.

השאלה הראשונה שנשאלתי בניידת היא אם אני קומוניסט. במקום תשובה שלפתי את הדרכון הישראלי מכיסי. אחד השוטרים

שאל למה זר כמוני מתערב בעניינים שלהם, והאחרים שרו, תוך כדי צחוק, את הימנון התנועה לשוויון זכויות הכושים

"We Shall Overcome!"

מה הייתם עושים אילו היו משמידים ששה מיליוני אמריקאים בנוז? שאלתי אותם. שניים השתיקו אותי במרפקיהם, ורק

הדגל האמריקאי וצלב הסרס

נישאו יחדיו על-ידי הנאצים האמריקאים, הנראים בצילום במקום

הורידו אותי בתחנת משטרה, ושם חיפשו אצלי נשק. לא מצאו, כמובן, אבל שאלו אם התכונתי לרצוח את רוקול.

משם לקחו אותי לתחנת משטרה אחרת, גדולה יותר, שבה התרכז כל הכוח שהוקצב לשמירה על ההפגנה הנאצית. זה היה

בערך ב-2.30 אחרי-הצהריים, חצי שעה לאחר סיום מיצעד אנשי רוקול. הורידו אותי מהניידת כמו שמורדים פושע פלילי

מסוכן: שניים אחזו בחגורה שלי מאחורנית, ועוד ששה הלכו מלפני ומאחורי.

כעבור רבע שעה, אחרי שהתייעצו עם קצין, לקחו אותי לתחנת-משטרה שלישית. שם צילמו אותי, לצורך עדות בבית-משפט.

כפי שהתברר אחר כך, אחרי שש שעות מעצר בחדר קטן, שיחררו אותי בערבות. היו לי 25 דולאר בכיס. נתתי אותם וקיבלתי קבלה, בתוספת

הזמנה עם תאריך של משפט. אגב, כל זמן מעצרי חיכה לי בחוץ

עתונאי כושי, גיוף מציינה שמו, כדי שיוכל לראיין אותי לעתון כושי מקומי. הוא גם לקח אותי לכתב תחנת-שידור ה-

מקובלת על הכושים, WYON. עוד באותו ערב שודר הראיון עמי, ו-

הוצגתי בו כיהודי ישראלי ואנטי-נאצי. הי לוחם למען שוויון זכויות לכושים, באמריקה, ולמען כל המקופחים בכלל.

זה גרם לי קצת אי-נעימות, לזכות בי תוארים כה נכבדים, שלא מגיעים לי. לפחות לא כולם.

★ ★ ★
השגרירות לא רצתה

לפני שבועיים נערך משפט, בבית המשפט הפלילי בשיקאגו. אך לפני כן ניגשתי לקונסוליה הישראלית בעיר, כדי

שיעזרו לי במציאת עורך-דין. איש הקונסוליה, גד רנון, שמע אותי, והלך להתייעץ עם הקונסול אברהם אביר. גם הוא לא החליט דבר, לפני שהתקשר עם השגרירות הישראלית בחשינגטון.

התשובה שלהם הייתה: השגרירות אינה מעוניינת ששמה של ישראל יעורב בעניין.

מלבד זאת, הסכימו לקשר אותי עם עורך-דין מקומי, יהודי כמוני, בתנאי שיוצג כאיש הקונגרס היהודי האמריקאי, ולא

שוטר אחד מנע בעדם מלהכות אותי. מאוחר יותר, במשטרה, התברר לי שהוא פולני, שאמו נהרגה בזמן המלחמה על-ידי הנאצים בפולין.

★ ★ ★
לרצוח את רוקווד?

בדדן, כשנרגעו הרוחות בניידת, הניחו עלי שני שכני לובשי-המדעים

חתיכת קרטון על הברכיים, ושחקו עליה קלפים. פרס זה לא גיליתי לשופט. כעבור שבועיים, וזאת בהתאם לבקשת הפרקליט

שלי, הוא אמר שאם אספר על כך, תעלה עלי המשטרה ותעשה לי צרות.

בעת המיצע ברחובות בשיקאגו, בלטה הכרזה הנראית בתמונה, הקוראת: "הדרך היחידה לשים קץ לכושים היא להשמידם". אף לא כושי אחד נראה באותה עת ברחובות הסמוכים למסלול ההפגנה.

הטפה לרצח עם

היא להשמידם. אף לא כושי אחד נראה באותה עת ברחובות הסמוכים למסלול ההפגנה.

התכנסות בגייג'פארק בשיקאגו. הצעיר הנראה במרכז, נשא נאום קצר לפני הצעידה, קרא בו להתארגנות כוח לבן שיפעל לגירושם של התושבים הכושים מארצות-הברית לאפריקה.

כפרקליט הקשור עם מוסד ישראלי רשמי הפרקליט שניתן לי, ארי מילר, הוא איש סימפאטי, שהשתתף, אגב, במיצעד כושים ולבנים בהנהגתו של מרתין לותר קינג, למען שוויון זכויות. איש זה, כפי שהתברר לי אחרי המשפט, ניסה ערב מיצעד ה-

נאצים לשכנע אירגונים יהודיים, כמו ה-קונגרס היהודי האמריקאי, בניידת ר-הדסה, שינקטו בצעדים מעשיים, כמו הפג-נתנגד, אך הצעותיו לא נתקבלו.

הוא גם השפיע עלי לעזוב את שיקאגו ולעבור לניו-יורק עד יום המשפט. הנימוק שלו נראה די משכנע. שמי וכתובתי -

כתובת הודו שלי - פורסמו בעתונות המקומית, והיה חשש שבריונים נאציים ינסו להתנכל לי לפי הפרטים האלה.

סתמי לניו-יורק, ויום לפני המשפט, ב-25 לספטמבר, חזרתי במטוס לשיקאגו.

★ ★ ★
שישה חודשים

עיפי האשמה היו: תקיפה, הפרת הסדר-הציבורי וסירוב להישמע להוראת השוטרים. כל זה ביחד עלול להכניס אדם לכמה שנים טובות לכלא - עובדה שדי הפחיתה אותי, בעיקר למראה השופט היחיד שדן אותי.

הוא נראה אדיש ומנומנם - אחד כזה שמסוגל להכניס לכלא בלי היריורים מרובים. סתם שעזר לי ביותר היתה העובדה ש-

סינוגוגי הגיע עוד לפני כן להסכם עם ה-חובע, לפיו הוא ידרוש רק שלושה חודשים של התנהגות טובה. הפרת התנהגות טובה בארצות-הברית אינה גוררת אחריה תקופת מאסר, אלא אשמה של בויון בית-המשפט.

יתכן שמבעד למסיכת האדישות החיצונית, שוכנע בכל זאת השופט על-ידי הסינוגוגי, "הנאשם הוא צעיר מישראל, חרבים מבני משפחתו הושמדו בשנות המלחמה על-ידי הנאצים", טען לפני השופט. "היתה זו ה-

פעם הראשונה בחייו שראה נאצים וצלבני קרס בידים. הוא איבד את עשתונותו, ו-פעל מתוך דחף שאינו ניתן לעצירה."

לא נשאלתי אף שאלה אחת, ולא נת-בקשתי להעיד.

פסק השופט: ששה חודשים של התנהגות טובה. זה הספיק לי. חזרתי לישראל.